

LBRIS

We know
books

NIKOLAI NOSOV

Aventurile lui HABAR

și ale prietenilor săi

Traducere din rusă de
Sanda-Felicia Misirianțu

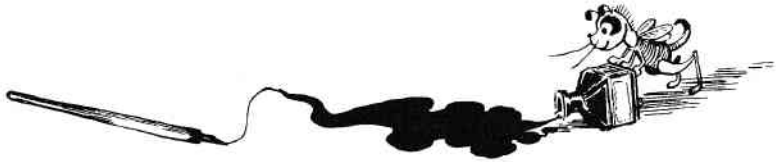
Ilustrații de A. Laptev

Cuprins

- Capitolul I* Piticii din Orașul Florilor / 7
- Capitolul II* Cum s-a făcut Habarnam muzician / 14
- Capitolul III* Cum a ajuns Habarnam pictor / 18
- Capitolul IV* Cum a început Habarnam să scrie poezii / 23
- Capitolul V* Cum s-a plimbat Habarnam cu automobilul
cu apă gazoasă / 28
- Capitolul VI* Cum a inventat Știetot un balon / 34
- Capitolul VII* Pregătirea de călătorie / 42
- Capitolul VIII* La drum / 49
- Capitolul IX* Deasupra norilor / 53
- Capitolul X* Accidentul / 59
- Capitolul XI* Într-un loc nou / 65
- Capitolul XII* Cunoștințe noi / 71
- Capitolul XIII* Discuția din timpul mesei / 77
- Capitolul XIV* Plimbarea prin oraș / 85
- Capitolul XV* La spital / 92
- Capitolul XVI* Concertul / 99
- Capitolul XVII* Expediția lui Șurubel și a lui Piuliță
în Orașul Zmeielor / 104
- Capitolul XVIII* În Orașul Zmeielor / 110
- Capitolul XIX* În vizită la Istețilă / 116
- Capitolul XX* Acuarelă lucrează / 123
- Capitolul XXI* Întoarcerea lui Șurubel și a lui Piuliță / 129
- Capitolul XXII* Minunile mecanizării / 134

<i>Capitolul XXIII</i>	Evadarea / 139
<i>Capitolul XXIV</i>	Raționalizarea lui Acuarelă / 145
<i>Capitolul XXV</i>	Vindecarea lui Glonțșor / 150
<i>Capitolul XXVI</i>	Întoarcerea lui Cuișor / 156
<i>Capitolul XXVII</i>	O întâlnire neașteptată / 161
<i>Capitolul XXVIII</i>	Împăcarea / 167
<i>Capitolul XXIX</i>	La bal / 172
<i>Capitolul XXX</i>	Întoarcerea / 182

CAPITOLUL I

Piticii din Orașul Florilor

A fost odată un oraș de basm, în care trăiau niște pitici. Li se spunea așa pentru că erau mici-mici. Niciunul nu era mai mare decât un castraveci. În orașul lor era foarte frumos. În jurul fiecărei case creșteau flori de toate felurile: margarete, romanțe, păpădii. Acolo, până și străzile purtau nume de flori: strada Campanulelor, alea Romanțelor, bulevardul Albăstrelelor. Iar orașul acesta se numea chiar Orașul Florilor. Și se întindea pe malul unui pârâu. Piticii îl numiseră Pârâul Castraveților, pentru că pe malurile lui creșteau mulți castraveți.

Peste pârâu, pe celălalt mal, creștea o pădure. Piticii își înjghebau bărcuțe din scoarță de mesteacăn, treceau apa și se afundau

printre copaci ca să culeagă fructe de pădure, ciuperci și alune. Tare greu le venea să le culeagă, pentru că piticii erau micuți. Unde mai pui că după alune erau nevoiți să se cațare în tufele înalte, ba încă trăgând după ei un fierăstrău. Niciun pitic n-ar fi putut rupe o alună cu mâinile goale – aveau nevoie de un fierăstrău cu care s-o taie. Și ciupercile tot cu fierăstrăul le tăiau. Mai întâi, retezau ciuperca de jos de tot, apoi o tăiau în bucăți și pe urmă o cărau până acasă bucată cu bucată.

Erau două feluri de pitici: prichindei și prichinduțe. De obicei, prichindeii purtau ori pantaloni lungi, ori pantalonăși scurți cu bretele, în vreme ce prichinduțelor le plăcea să se îmbrace în rochițe cu tot felul de modele viu colorate. Prichindeilor nu le plăcea defel să-și bată capul cu pieptănatul, și de aceea se tundeau scurt-scurt, în schimb prichinduțe aveau părul lung, aproape până la brâu, și le plăcea să și-l aranjeze în fel de fel de coafuri sau să și-l împletească în codițe în care își prindeau panglici și fundițe. Mulți dintre prichindei erau foarte mândri că sunt prichindei și nici nu le băgau în seamă pe prichinduțe. La rândul lor, prichinduțele erau foarte mândre că sunt prichinduțe și nici nu voiau s-audă de prichindei. Dacă se întâmpla ca vreo prichinduță să zărească pe stradă vreun prichindel, atunci, cum dădea cu ochii de el, cum trecea pe

partea cealaltă. Și bine făcea, pentru că unii dintre prichindei n-aveau astâmpăr și nu puteau să treacă pe lângă o prichinduță fără să-i arunce vorbe urâte sau s-o îmbrâncească sau, și mai rău, s-o tragă de codițe. Desigur, nu toți prichindeii erau

așa, însă, cum nu scria în fruntea lor cine e așa și cine nu, prichindutele preferau să treacă din timp pe trotuarul celălalt ca să nu se pomenească dând nas în nas cu ei. Din acest motiv mulți prichindei le făceau pe prichindute *închîpuite* – auzi tu, ce cuvânt le-a dat prin cap! –, iar multe prichindute îi făceau pe prichindei *bătăuși* și câte alte porecle jiguitoare.

Mai mult ca sigur că acum unii cititori vor spune că toate acestea sunt născociri și că asemenea pitici nu există în realitate. Dar nici nu zice nimeni că ar exista de-adevăratelea! Realitatea e una, iar povestea e cu totul altceva. Într-un oraș de basm poate exista orice.

Ei bine, într-o căsuță de pe strada Campanulelor, locuiau șaisprezece prichindei-pitice. Cel mai important dintre ei era un prichindel-piticețel pe nume Știetot. Fusese poreclit astfel pentru că știa o mulțime lucruri. Și știa atâtea pentru că citea tot felul de cărți. Avea cărți și pe masă, și sub masă, și pe pat, și sub pat. În camera lui nu puteai s-arunci un ac, peste tot erau numai cărți. De la cititul cărților, Știetot se făcuse foarte deștept. De aceea, toată lumea îi dădea ascultare și-l iubea foarte tare. El se îmbrăca întotdeauna într-un costum negru, iar când se așeza la masă și își pune ochelarii pe nas și începea să citească vreo carte, semăna leit cu un profesor.

În aceeași casă locuia și renumitul doctor Pilulă, care-i trata pe pitici de toate bolile. El purta întotdeauna un halat alb, iar pe cap purta un fes alb cu pompon.

Tot aici locuia și vestitul mecanic Șurubel, dimpreună cu asistentul său, Piuliță, precum și Zahar Zaharescu Limonadă, un prichindel care era celebru pentru că-i plăcea la nebunie apa gazoasă cu sirop. El ținea mult la etichetă: avea pretenția ca lumea să-l strige pe numele întreg și nu-i plăcea când cineva îl striga, pur și simplu, Limonadă. Alt locatar al casei acesteia era vânătorul Glonțisor, care avea un câțel pe nume Strop și o pușcă ce țintea cu dopuri. Pe urmă mai erau pictorul Acuarelă, muzicianul Guzlă și alți prichindei: Grăbilă, Dondănel, Tăcutul, Gogoasă, Zăpăcilă și doi frați, Probabil și Posibil. Dar cel mai faimos dintre ei era un prichindel pe nume Habarnam. Fusesse poreclit așa pentru că n-avea habar de nimic.

Habarnam purta o pălărie albastru aprins, pantaloni galben-canar și o cămașă portocalie cu cravată verde. Se vede treaba că-i plăceau culorile vii. Îmbrăcat așa, ca un papagal, Habarnam bătea orașul cât era ziua de lungă și le împuia capul tuturor cu fel de fel de aiureli pe care le scornea întruna. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, le jignea mereu pe prichindute. Nici nu-i de mirare că acestea, de cum îi zăreau de la o poștă cămașa portocalie, făceau de îndată cale-ntoarsă și intrau înapoi în casele lor ca să se pună la adăpost. Prietenul cel mai bun al lui Habarnam era Peticel, un prichindel care locuia pe strada Margaretelor. Cu el Habarnam sporovăia ceasuri întregi vrute și nevrute. Și, deși ajungeau să se ciondănească de douăzeci de ori pe zi, tot de atâtea ori se și împăcau.

Lui Habarnam i se dusesese vestea datorită unei întâmplări de pomină.

Într-o bună zi, se plimba prin oraș și se pomeni, pe neașteptate, pe un câmp. În jur, nici țipenie. Cum stătea el așa, pe deasupra lui trecu un cărăbuș de mai. Fiindcă nu vedea bine, cărăbușul se izbi

drept în ceafa lui Habarnam și-l dădu de-a berbeleacul, după care-și luă iute zborul și se făcu nevăzut în depărtare. Habarnam sări în sus și începu să se uite de jur împrejur ca să vadă cine l-a lovit. Dar în preajmă nu era nimeni.

„Totuși, cine m-a lovit? se întrebă el. O fi căzut ceva din cer?”

Își lăsă capul pe spate și se uită în sus, dar acolo nu se vedea nimic. Numai soarele, care strălucea luminos deasupra capului său.

„Să știi că de-acolo trebuie să fi căzut ceva, trase concluzia Habarnam. Mai mult ca sigur că s-a desprins o bucată din soare și m-a lovit în ceafă.”

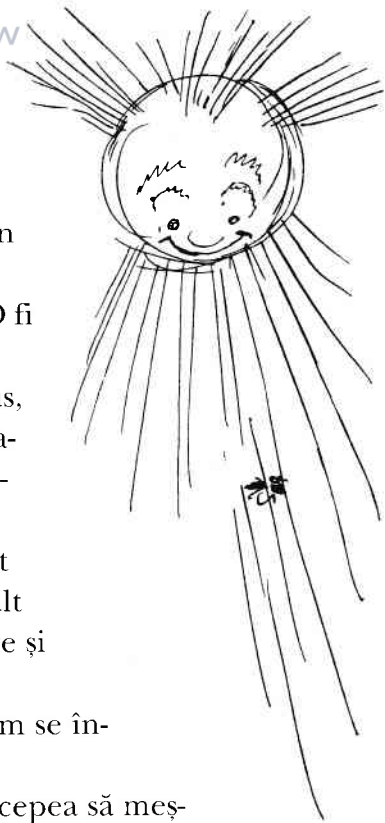
Așa că o luă înapoi spre casă. Pe drum se întâlni cu Lentilă, un cunoscut de-al lui.

Lentilă era astronom faimos și se pricepea să meșterească lentile din cioburi de sticlă. Dacă le puneai la ochi și te uitai la lucrurile din jur, le vedeai mai mari. Din câteva asemenea lentile, Lentilă își făcuse un ditamai telescopul prin care puteai să vezi Luna și stelele. Așa ajunsese el astronom.

— Lentilă, îi spuse Habarnam, fii atent ce mi s-a-ntâmplat: s-a desprins o bucată din Soare și m-a lovit în ceafă.

— Fugi de-aici, Habarnam! începu Lentilă să râdă. Dacă s-ar fi desprins o bucată din Soare, te-ar fi făcut plăcintă. Doar Soarele e foarte mare! E mai mare decât tot Pământul nostru.

— Da' de unde! răspunse Habarnam. După cât văd eu, Soarele nu-i mai mare decât o farfurie.

Numai ni se pare că-i așa pentru că Soarele se află la mare depărtare de noi. Soarele e un glob uriaș și fierbinte. Doar am văzut prin telescopul meu. Dacă s-ar fi desprins din el fie și o bucățică, atunci ne-ar fi distrus tot orașul.

— Măi să fie! se minună Habarnam. N-am știut că Soarele e atât de mare. Mă duc să le spun și celorlalți, că poate nici ei n-au habar despre asta. Iar tu mai uită-te o dată la Soare prin telescopul ăla al tău: poate că totuși e ciobit într-o parte!

Habarnam porni spre casă și, cum se întâlnea cu alți prichindei pe drum, cum le povestea:

— Fraților, aveți idee cât e Soarele? E mai mare decât tot Pământul nostru. Chiar așa! Și să mai știți că din Soare s-a desprins o bucată și zboară direct spre noi. Nu mai e mult și o să se prăvălească peste noi și o să ne strivească pe toți. O să fie îngrozitor! Dacă nu mă credeți, duceți-vă și întrebați-l pe Lentilă!

Toți izbucneau în râs, fiindcă știau bine ce aiureli spune Habarnam. Iar el o luă la goană spre casă, strigând întruna:

— Fraților, salvați-vă! O să ne ciocnim cu bucată!

— Ce bucată? îl întrebau prichindeii.

— Bucata, fraților!

Bucata care s-a desprins din Soare, Acuși o să cadă peste noi și o să ne zdrobească! Știți cât e Soarele? E mai mare decât tot Pământul!

— Ce tot inventezi acolo?

— Nu inventez nimic. Mi-a spus Lentilă. A văzut prin telescopul lui.

Prichindeii dădură fuga în curte și începură să se uite la Soare. Și se uitară, și se tot uitară, până ce le dădură lacrimile. Din pricina asta, începu să li se pară că din Soare chiar lipsește o bucată. Iar Habarnam țipa în continuare cât îl ținea gura:

— Scapă cine poate! E nenorocire!

Se repeziră cu mic, cu mare să-și strângă lucrurile. Acuarulă își înhăță vopselele și pensula. Guzlă – instrumentele muzicale. Doctorul Pilulă umbla încoace și-ncolo prin casă, căutându-și trusa de prim-ajutor, pe care-o pusese cine știe pe unde. Gogoasă își înșfăcase galoșii și umbrela și deja tâșnise pe poartă, când răsună glasul lui Știetot:

— Stați liniștiți, fraților! N-o să se-ntâmple nimic. Oare nu-l cunoașteți pe palavrăgiul de Habarnam? Astea sunt numai scornelile lui!

— Scorneli? strigă Habarnam. Poftim, duceți-vă și întrebați-l pe Lentilă!

Așadar, toată lumea dădu fuga la Lentilă și atunci se lămuriră că, într-adevăr, Habarnam inventase toată povestea. Ce hohote de râs se stârniră! Râdeau cu toții de Habarnam și ziceau:

— Ne mirăm cum de te-am crezut!

— Eu nu mă mir chiar deloc!

răspunse Habarnam. Eu chiar am crezut.

Iată ce ciudat era Habarnam.

